

KOVÁCS LÁSZLÓ

HÚSVÉTI MISE A REMÉNY ÜNNEPE 2017

Szeretettel köszöntelek Benneteket Húsvét vigíliáján:
Az Úr legyen veletek!

Újra együtt vagyunk, hogy megünnepeljük a Húsvétot, melyet magamban úgy fogalmaztam meg, hogy ez a nap „remény a reménytelenségben”. Számomra a Húsvét a remény ünnepe.

Ha ma bűnbánatot kell tartanunk, akkor elsősorban reményvesztéseinket kellene megbánnunk, mellyel az Isten Ország eljövételét hátráltattuk életünkben.

Bánjuk meg bűneinket!... Irgalmazzon nekünk...

Ének: *Kyrie*...

Imádkozzunk! Istenünk, aki magad vagy a Lét és minden létező forrása, akire bizalommal hagyatkozhatunk életünkben, add, hogy feltétlenül bízni tudjunk Benned az élet sötét óráiban is, mert Te élsz és szeretsz örökkön örökké.

Evangélium Jn 20, 1-9.

Mária Magdolna a hét első napján kora reggel, amikor még sötét volt, a sírhoz ment, és látta, hogy a kő el van mozdítva a sírboltból. Elfutott tehát, elment Simon Péterhez és a másik tanítványhoz, akit Jézus szeretett, és azt mondta nekik: „Elvitték az Urat a sírből, és nem tudjuk, hová tették!” Erre Péter és a másik tanítvány elindultak, és a sírhoz mentek. Ketten együtt futottak, de a másik tanítvány gyorsabban futott, mint Péter, és elsőként ért a sírhoz. Lehajolt, és látta lerakva a gyolcsokat, de nem ment be. Azután odaért Simon Péter is, aki követte őt, és bement a sírboltba. Látta letéve a gyolcsokat és a kendőt, amely a fején volt, nem a gyolcsok mellé helyezve, hanem külön egy helyen, összehajtva. Akkor bement a másik tanítvány is, aki először érkezett a sírhoz; látta és hitt. Még nem értették ugyanis az Írást, hogy fel kell támadnia halottaiból.

Nagyszombat a kilátástalan sötétség órája, a reményvesztés, a kétségbeesés, melyre csak Húsvét hajnalán dereng fel a fény. A Jézus-csapat nagy próbatétele ez, de nekünk is vannak ilyen próbatételeink.

1. A Jézus-csapat

A nagypénteki tragédia után bekövetkezett a Jézus-tanítványok körében a teljes zűr-zavar, a fejetlenség. Kiki a maga veszteségét élte meg, és a maga fájdalmába szédült bele.

Az anya, Mária a szülői fájdalomba, amikor karjaiba fogta, mint egy csecsemőt, halott, csúfos halállal halt felnőtt gyermekét.

A minden bizonnyal szerelmes nő, Mária Magdolna szívbe maró érzülettel gyászolta a férfit és Mesterét, akit holtan is drága olajokkal, fűvekkel akart betakarni. János, a szeretett tanítvány, akire a Felfeszített az anyját bízta, az istenített Mester temetésekor hitét veszítve nézhetett be a sírűregbe.

Péter, a lobogó lelkesedésű és Mesterét megtagadó utód, a Szikla, homokká omlott szét.

A többiek szétfutottak, hogy félelemmel telve később újra találkozzanak.

Kivéve Tamást, akinek mindenből elege volt, aki talán örült is, hogy vége a nagy reményekkel indult és csődbefutott nagy kalandnak, most már szabad, újra kezheti a maga életét.

Júdás a messiási remények szertefoszlása és a maga gyalázatos árulása után az öngyilkosságban találta a megoldást.

Ezeknek az embereknek reménytelenségében húsvét hajnalán felcsillant a remény az üres sír láttán és hallatán. Jövőjüket és az Ország jövőjét tekintve majdnem mindegy, hogy az üres sírban a Mester isteni csodával támadt fel, vagy a természetes kómából ébredt fel, az életünkben csoda történt.

A reménytelenségben remény ébredt: Semminek sincs vége, a projekt folytatódik, a tervet folytatni kell, megvalósítani az Isten álmát: építeni a földön a Szeretet Birodalmát!

A kis Jézus-csapat talpra állt, új hittel és reménnyel indult tovább. Mindegyikük elhullt a hatalom gyilkos markában, követőik az oroszánok fogai közt, vagy a kard suhintása nyomán, majd ezer más csapástól úzve bukdácsolt a történelem folyamán, de az Üzenet eljutott ide a 21. századba is, mert az álom elpusztíthatatlan!

2. A kis Bokor

A nagy világegés közepette (1945) kihajtott magyar földön egy kis bokor. Gyökerei a börtönből hoztak hajtást, ágakat. Ugyanazzal a céllal tört az ég felé minden ága, és minden virága. Továbbadni az Örömhírt, az Isten álmát. Egy diktatúrában világsodája lett, és a nemzedékek úgy tűnt, hogy állják valahogy a próbát.

Ám a börtön, az üldözés elmúltával, a „szabadság” érkezésével mintha hervadni kezdett volna a bokor. Az eszmék és eszmenélküliség piacán mintha elhalványult volna maga a Jézus eszme is. Mintha a jézusi álomból a nyers valóságra ébredt és révedt volna Mária, Mária Magdolna, János, Péter, Tamás, és leléptek a körből a maguk ágas-bogas fáját meg-keresve a Júdások is. Úgy tűnik sokszor, hogy összezavarodott minden, és saját halotti menetét járná a reményteli csapat.

A néhány nap múlva összeülő KVT (Közösség Vezetői Tanácskozás) az öregek önazonosságát vizsgálja, és az új nemzedékek jövőjét kutatja. A reménytelenségben a reményt. Az üres sírban a feltámadottat: az élni akarót, az elpusztíthatatlant!

Sokakat aggaszt a jövő. Lesz-e az új nemzedékekben új tűz, új erő, új elszántság? Keresztényeket gyilkolnak szerte a világon. Pedig nem is mindig a jézusiakat, és nem is mindig a jézusi eszmék miatt. De akik értik a Mestert és követni akarják őt, lesznek-e bátrak, elszántak, és átvizsik-e a túlsó partra az álmod, Jézus álmát: a testvériség világát, az Isten Országát? Vagy abbahagyják reményvesztetten az ország-építő munkát?! Ez

utóbbi csak a nagyszombat sötét gondolata, mely nem lehet igaz!

Húsvétra várunk! Húsvét vigíliáját, virrasztását üljük. Él-e még bennünk a remény szikrája, mely tüzes lángra tud lobbanni öregekben és fiatalokban egyaránt? Tudjuk, hogy nem a sírba kell menetelnünk, hanem még onnan is feltámadnunk! Hisz a jézusi eszme, a jézusi álom elpusztíthatatlan! A történelem a bizonyosság rá.

Ez a mi húsvéti reményünk! Mely REMÉNY, mindenkor reménytelenségében...

Kovács László elmékedése elhangzott 2017. április 15-én, a Bokorportán.

GROMON ANDRÁS

SZÉPHALMI KERESZTÚT

2017.

Bevezetés

A dolgok nem mutatják, hogy nincs Isten, de nem mutatják kézzelfoghatóan Isten jelenlétét sem. Minden magán viseli e bélyeget. (*Pascal*). Kétféle értelmes ember van csak: az, aki Istent tiszta szívből szolgálja, mert ismeri, és az, aki tiszta szívből keresi, mert nem ismeri. (*Pascal*). Kétféle keresztény van: az egyik, aki követi Jézust, és a másik – az olcsóbb kiadás –, aki csodálja őt. (*Kierkegaard*)

I. állomás: Pilátus halálra ítéli Jézust

Az igazság nincs időponthoz kötve. Mindig időszerű, kiváltképpen akkor, amikor időszerűtlennek látszik. (*A. Schweitzer*). Az erőszaknélküliség magasabb rendű, mint az erőszak, megbocsátani férfiasabb dolog, mint büntetni. (*Gandhi*). Hatásában az erőszaknélküliség szüntelen szenvedést jelent. Nem alázatos behódolás azzal szemben, aki rosszat cselekszik, hanem a lélek erejének latbavetése a zsarnok akarata ellenében. (*Gandhi*)

II. állomás: Jézus vállára veszi a keresztet

Szembeszállni nagyobb erővel, persze nem a vagyoni vagy a gyilkosságok védelmében, olyan, mint a magaslati levegő: tisztán tartja az ember lelkét. (*Moldova Gy.*). Az üldözés szele által csak a kereszténység szene kap lángra, és pedig annyira, hogy néha úgy látszik, az üldöztetés hiánya azt jelentené [a kereszténység] számára, [hogyan] nem létezni. A látszólagos jólét, a közönyös kegy a legrettenetesebb számára. (*Meresskovszkij*). Ki sorsát gyáván rettegi, / kit félelem kísért, / kockára tenni nem meri / mindenét, mindenért. (?)

III. állomás: Jézus először esik el a kereszttel

A testi sértésekről készíthető láttelep. Így az is megállapítható, hány napon belül gyógyulnak. De ki mondja meg egy szóról, egy hangsúlyról, egy vállvonogatásról vagy egy röhögésről, hogy meddig lehet utána életben maradni, s miféle belső vérzésekbe hal bele ilyenkor az ember? – [Úgynevezett] „kis” tettek [pedig] már csak

azért sincsenek, mert lehet a következmények útja ismeretlen, legalábbis nem látható, mégis messze gyűrűző, s a másik ember életében súlya lehet egy egészen egyszerű gesztusnak is. (*Ansel É.*)

IV. állomás: Jézus találkozik fájdalmas anyjával

Az ember minden igazi válságában maga marad. Belső válságait gyengeségnek érzi, gyakran gyalázatos gyengeségnek; kapkod társ, segítő kéz után, azonban tapasztalnia kell, hogy egyedül van, nincs társa, nem is lehet – amint a születés meg a halál válságával is egyedül kell megküzdenünk. (*Kodolányi J.*). Nagyot csinálni éppen ezen múlik: Túllépni a holtponthoz. A fáradtság, a bizonytalanság, az ellenvélemények, a kudarc holtpontjai. Ehhez kell a rendíthetetlen hit – ó, nem magunkban, a [saját] nagyságunkban, hanem a cél „szent”-ségében és „igaz”-ságában. (*Merza J.*)

V. állomás: Cirenei Simon viszi Jézus keresztjét

Nem minden véletlen sorsszerű, de a sors gyakran közlekedik véletlenekben. (*Jókai Anna*). Az olyan vidékek, ahol kellemes és könnyű az élet, kegyetlenek: fölösleges egymásnak segíteni. Minek is törődünk a szomszédal? A jólelkűség, a segítségnyújtás szükségképpen azokon a tájakon szokásos, ahol nehéz az élet; ott mindenki megérti, meg tudja osztani mások szenvedéseit. (*Vercors*). Egyetlen áldozat sem vész el, ha nem jegyzi is [fel] a történelem. Isten megteszi. (*R. Hochhuth*)

VI. állomás: Egy asszony letörli Jézus arcát

Az ember dolga, hogy erkölcsében hasonlítson Istenhez, mivel egyebekben nem is mérhető hozzá. (*Major Ottó*). Kinek-kinek a jelleme válságos helyzetben mutatkozik meg igazi mivoltában. (*Major Ottó*). Kétféle dolog van: a csapások és az áldozatok. Az kéne, persze, hogy legyen egy harmadik csoport is. [Tehát jobb, ha] mindig az áldozatok oldalára állunk, hogy fékezzük a rombolást. Az ő körükben legalább kutathatjuk, miként jutunk el a harmadik csoporthoz, vagyis a békéhez. (*Camus*).

VII. állomás: Jézus másodszor esik el a kereszttel

Legtöbbünknel az emlékezés csak arra jó, hogy önmagát sajnálja. ... [Elvetendő] az az önelégült mélabú, amellyel saját balszerencsénket szemléljük, [elvetendő] a megfontolt részvétnak ez a formája, amelyből hiányzik a hajlandóság arra, hogy felismerjük az igazi szenvedést, megértjük az áldozatok inségét. Meg kellene már szoknunk, hogy emlékezetünkben előbb a mások szenvedéseit kutassuk fel, a mások fájdalomkiáltásait, a mások halálfélelmét. Ezzel kezdődjék emlékezésünk, és ne a saját bajainkon siránkozó szemlélődéssel... S ezt a kísérletet addig kell folytatnunk, amíg magunk is érezni nem véljük a kőpad gyötrelmeit, amíg szemünk ki nem mered a döbbenettől. (*S. Lenz*).

VIII. állomás: Jézus megfeddi a siránkozó asszonyokat

A szórakozottság, föltéve, hogy nem az esernyőjéről fedledkezik meg az ember, hanem akkor jár máson az esze, amikor éppen egy kétségbeesett ember szavára kellene